

YILMAZ
GÜRBÜZ'DEN
FABLLAR

Yılmaz GÜRBÜZ

ISBN: 978-940-3799-29-2

SÖKE / AYDIN

İÇİNDEKİLER

1. KARGA İLE CEVİZ AĞACI
2. İKİ KEDİ, BİR SERÇE
3. YÖNETİCİ HOROZ
4. KELEBEK OLAYIM
5. MÜZİSYEN ARI İLE İŞÇİ ARI
6. ASLAN KRAL VE GERÇEKLER ÜZERİNE
7. YAVRU TARLA KUŞU VE YASAKLAR ÜZERİNE
8. KİRPİ VE ŞÜPHELER ÜZERİNE
9. SIRTLANLAR VE YALANLAR ÜZERİNE
10. BİR KARINCA VE BİR BUĞDAY TANESİ
11. KAÇAN BÜYÜK BALIK
12. KUYRUĞUNA BASILAN KEDİ
13. BALON BALIĞININ HAVASI
14. KAFESE DÖNEN ORMAN
15. KANGURU VE İSİMSİZ KEŞİFLERİ
16. AYAKLAR ALTINDAKİ BAŞ
17. İSTİLACILARIN SAVAŞI
18. AŞÇI KAPLUMBAĞA
19. GENÇ ANTİLOBUN EĞLENCESİ
20. GÜZEL ELMA
21. SOMONLAR VE TABİAT ANA KUCAĞI
22. ADALETİ ARAYAN KARINCA
23. KRAL TOZUTTU
24. KUZGUNUN KRALLIĞI
25. YÜZDEKİ İZ
26. ATEŞ KRALLIĞI
27. GEÇ GELEN ADALET
28. KRALİÇE ARI VE GÜL AĞACI
29. SESSİZ İLETİŞİM
30. YAŞAYIP ÖĞRENMEK
31. İNATÇI SU SAMURLARI
32. LEYLEK İLE AĞAÇKAKAN
33. LEYLEK İLE MARTI
34. ÇAM, SERÇE, SÖĞÜT

KARGA İLE CEVİZ AĞACI

Buldum, buldum ne buldum? Ne bir keşif ne de bir buluş... Altı üstü bir ceviz... Kim bilir nasıl leziz? Duruyordu öylece yol kenarında. Bir karga uçup kondu yanına, aldı gagasına. Tekrar uçup kondu ağaç dalına. Ağaç seslendi dalındaki kargaya:

- O bulduğun ceviz, benim cevizim, dedi.
- Ben onu yerde buldum, senin olduğu ne malum, diye cevap verdi karga.
- Benim ceviz ağacı olduğumu görüyorsun. Dalımdan düştüğünü anlamalısın.

Karga ağacın dallarına baktı, onun ceviz ağacı olduğunu anladı:

- Artık dalında değil. Onu yerde ben bulduğuma göre o artık benimdir, dedi.
- Düşürüp kaybetmiş olabilirim. Onu bulunca senin mi olacağını sanıyorsun? Başkasına ait bir şeyi nasıl sahiplenirsin?
- Ama ben onu bulmasaydım, zaten o yerde çürüyüp gidecekti. Çürümeden önce cevizi değerlendireceğim. Onu yiyerek gücüme güç katacağım.
- Peki, bu gücünü nasıl değerlendireceksin, diye sordu ağaç.
- Benim için iyi olan neyse onu yaparak, dedi karga.
- Senin için iyi olan nedir?

Karga biraz düşündükten sonra cevap verdi:

- Yavrularımı besleyip büyötmektir. Onların iyi birer karga olmasını sağlamaktır.
- Peki, yavruların büyüyüp iyi birer karga olunca ne olacak?
- Onlar da kendi yavrularını büyütüp iyi birer karga olmalarını sağlayacaklar. Bu böyle sürüp gidecek.
- Ne zamana kadar?
- Kargalar çok daha iyi olana kadar.
- İyiden kastın nedir?
- Herkes için iyi olan neyse o...
- Benim için de mi, diye sordu ağaç.
- Evet, herkes için...
- O halde yerde bulduğun cevizi gönöl rahatlığıyla yiyebilirsin. Hatta dallarımdaki cevizlerden de istediğin kadar alabilirsin, dedi ağaç, dalları rüzgârda salınırken.

04.11.2016 /İstanbul

İKİ KEDİ, BİR SERÇE

Biri sarı, diğeri gri renkli iki kedi atışıyordu.

Sarı kedi:

— Benim sesim seninkinden daha güzel, dedi ve en güzel tonda miyavladı.

Gri kedi hiç durur mu?

— Hayır, benim sesim daha güzel, dedi ve o da en güzel tonda miyavladı.

Sarı kedi:

— Benim yürüyüşüm seninkinden daha güzel, dedi ve en güzel yürüyüşünü gösterdi.

Gri kedi hiç durur mu?

— Hayır, benim yürüyüşüm daha güzel, dedi ve o da en güzel yürüyüşünü gösterdi.

Sarı kedi bu kez:

— Benim tüylerim seninkinden daha güzel, dedi ve sarı tüylerinin güneşte nasıl parladığını gösterdi.

Gri kedi durmadı tabii:

— Hayır, benim tüylerim daha güzel, dedi ve o da gri tüylerinin güneşte nasıl parladığını gösterdi.

Karşılıklı bu atışmaların sonu gelmiyordu. Kuyruktu, bıyıktı, patiydi, tırnaktı derken ağaçtaki bir serçe iki kediye kulak misafiri olmuştu. Onları dinledikten epey sonra serçe dayanamayıp iki kediye seslendi:

— Anladığım kadarıyla ikiniz de mükemmelsiniz. Dilerseniz bir de avcılığınızı görelim. Belki bu yönde biriniz diğerine üstün gelir. Şimdi teklifim şöyle: Beni ağaç dalında hanginiz yakalarsa avcılıkta o hünlerlidir ve diğerine göre üstündür, ne dersiniz?

İki kedi serçenin bu teklifini düşünmeksizin kabul etti. Üstelik yarışın sonunda güzel bir ziyafet çekme şansı da vardı. Serçenin üçe kadar saymasıyla iki kedi hemencecik ağaca atıldı.

Kediler ilerleyip serçeye yaklaşınca serçe uçup bir üst dala kondu. Kediler o dala da yaklaşınca serçe tekrar uçup üstteki dala kondu. Böylece kediler serçeyi takip ede ede ağacın en üst dalına kadar çıktılar. Bu kez serçe uçup aşağıdaki dala kondu.

— Hadi bakalım, kedcikler o en üst daldan aşağı inin de göreyim sizi. Kendinizi övünmeye o kadar kaptırmıştınız ki neyi yapıp neyi yapamayacağınızı şaşırdınız. Teklifimi doğru düzgün dinlemediniz bile, yarışa hemen atıldınız. İşte size bir yarış daha... Hanginiz önce yere inerse o daha hünerlidir, ne dersiniz; diyerek uçup gitti serçe.

İki kedi ise ağaç dalında kalakalmıştı öylece. Şimdi ne yapacağız, diye birbirlerine bakıyorlardı. Birilerinin yardımını bekliyorlardı.

21.02.2017 /İstanbul

YÖNETİCİ HOROZ

Bir çiftlikte doğup büyüyen horozun sesi zamanla gürleşmiş. Böylece horoz her sabah erkenden kalkıp ötüyormuş. Çiftliktekiler ise onun gür sesiyle uyanıp iş başı yapıyorlarmış. Çiftlikte işler eskiye göre daha iyiye gitmeye başlamış. Horozun herkesi erkenden uyandırmasıyla işler bir an önce yapıp bitiriliyor hatta ertesi güne bile hazırlık yapılıyor.

Horoz sabahları o kadar saygılı ve kibar ötermiş ki herkes onun sesini duyar duymaz hayata başlamak, iş başı yapmak istermiş. Horozun çiftliğe bu katkısını gören çiftlik hayvanları onu kendilerine lider seçmişler. Böylece horoz çiftliği istediği gibi yönetmeye başlamış. Çiftlikte her şey yoluna girmiş; üretim, verim artmış. Bütün hayvanlar bunda horozun katkısının fazla olduğunu farkındaymış ve ona karşı sevgi, saygıları daha da artmış. Yalnız çiftlik hayvanlarının bilmediği bir şey vardı ki o da horozun doymak bilmeyen arzularıydı.

Horoz çiftlik hayvanlarını daha çok çalıştırmak ve çiftliği daha da zengin hale getirmek istiyormuş. Bunun için sadece sabahları değil, öğleleri de ötmeye başlamış. Çiftlik hayvanlarını sabah erkenden kaldırıp iş başı yaptırıyor, işlerini bitirmelerine rağmen dinlenmelerine fırsat vermeden öğleleri de ötüp onları tekrar çalıştırıyormuş. Böylece iki günlük işi bir günde yaptırmaya başlamış. Bunu yaptırırken de eskisi gibi saygılı, kibar değilmiş. Herkesi kaba sözlerle ve azarlayarak çalıştırıyormuş.

— Sizi gidi tembeller, haydi kalkın da iş başı yapın! Bu kadar miskinlik yeter!

Sözleriyle önüne gelene çıkışıyormuş. Buna rağmen çiftlikte işler daha hızlı ve verimli yapılmaya devam etmiş. Süt, yumurta, peynir, meyve, sebze, ot, saman üretimi eskiye göre çok artmış. Bu artışı gören hayvanlar ne kadar kaba olsa da horozu idare ediyorlarmış. Kızsa da kaba konuşsa da çiftlikte işleri yoluna koymuştu ya! Biraz kaba olması önemli değil, diye düşünüyorlarmış.

Horoz ise kaba konuşmanın, herkesi azarlamanın çok işe yaradığını düşünüyormuş. Üstelik herkesin kendisine karşı olan sevgi ve saygısında azalma olmamıştı. Böyle devam ederse çiftliği daha zengin hale getirebilirdi. Çiftliğin zenginleşmesi demek kendisinin de zengin olması demekti. Ne de olsa bu çiftliğin yöneticisi değil miydi? Bunun üzerine horoz akşamları da yüksek sesle kaba kaba ötmeye başlamış. Kimseyi rahat bırakmıyor; sabah, öğle, akşam herkesi azarlara azarlara çalıştırıyormuş. Çiftlik hayvanları bu kabaliğe ve baskıya daha fazla tahammül edememeye başlamış. “Hiç dinlenmeden çalışmak olur mu? Hem bu kadar kaba söz de yetti artık! Horoz kimseyi konuşturmuyor, sadece kendi konuşsun istiyor. Üstelik herkesi azarlamaktan başka söylediği bir söz de yok. Onu başımıza yönetici yaptık; ama hepimizi sömürmeye başladı. Ona karşı

gösterdiğimiz hoşgörü sınırlarını yeterince aştı.” diye söylenmeye başlamış çiftlik hayvanları.

Öncelikle horozu bu konuda hindiler uyarmış. Ondan biraz daha kibar ve tatlı dille konuşmasını, çalışanlar üzerindeki baskıyı azaltmasını istemişler. Ancak horoz bu uyarıları dikkate almamış:

- Ben çiftliği şimdiye kadar böyle yönettim ve geliştirdim. Bundan sonra da böyle devam edeceğim. Çiftliği nasıl yöneteceğimi sizden öğrenecek değilim, diyerek hindileri yanından kovmuş.

Çiftliği aynı kaba ve baskıcı şekilde yönetmeye devam etmiş. Ancak çiftlik halkı gittikçe huzursuzlaşıyormuş. Bu huzursuzluk çiftliğin bekçi köpeği tarafından fark edilip horoza anlatılmış; ama o bu uyarılara da kulak tıkamış. “Halk beni böyle seviyor ve istiyor.” diye tutturmuş.

Bir gün yine akşamın karanlığında çitin üzerine çıkan horoz kaba kaba ötmeye başlamış.

- Haydi, bakalım tembeller! Kalkın da işbaşı yapın, artık.

Diyerek herkesi çağırmış. Toplanan çiftlik hayvanları arasında bir keçi öfkeyle horoza seslenmiş:

- Yönetici dediğin biraz saygılı, kibar olur. Bize böyle ağır sözlerle hitap etmen yetti artık. Bundan sonra seni dinlemiyoruz, bizim yöneticimiz de olamazsın.

Horoz hemen gür sesiyle keçiye susturmuş:

- Sen sus da kendi işine bak. Herkes kendi işini nasıl yapacağını bilir. Ben de yöneticiysem çiftliği nasıl yöneteceğimi sana soracak değilim.

Horozun bu sözlerinden sonra çiftlik hayvanları arasında bir uğultu başlamış. Sonra bu uğultu yüksek seslere dönüşmüştü. Meleyenler, gıdıklayanlar, vak vak ötenler... Sesler o kadar yükselmiş ki horoz kendi gür sesini bile kimseye duyuramamış, kimseyi susturamamış. İnekler, koyunlar, keçiler, hindiler, ördekler, tavuklar, bekçi köpeği bile avazı çıktığı kadar bağıryormuş. Çitin üstündeki horoz bu kadar ses karşısında ürküp geriye doğru adım atmış. Gerideki boşluğa adım atmasıyla da çitin arkasına düşmüştü. Böylece horoz çiftliğin dışına çıkmış. Çit, arkada yüksek olduğu için horoz ne kadar uğraşsa da bir daha çitin

üstüne çıkamamış. Bahçe kapısına gelip çiftlik hayvanlarına kendisini içeri almaları için çok seslenmiş; ancak sesine kulak veren olmamış.

Günlerce içeri alınmayı bekleyen horoz bu bekleyişin boşuna olduğunu anlamış. Bunun üzerine kendine yeni bir çiftlik bulmak umuduyla yürüyüşe geçmiş. Arzularına yenilen horoz, çiftliği ve tüm zenginliği geride bırakmak zorunda kalmış.

28.02.2017 /İstanbul

KELEBEK OLAYIM

Az gider, uz gider, kime karışsa rahat eder. Ona karış, buna karış, gideceğin yol üç-beş karış.

Her gördüğünün işine karışmadan yapamayan tırtıl yolda karıncaya rast gelmişti. Sirtında çöp parçasını taşıyan karınca soluk soluğaydı. Tırtıl karıncaya işaret etti:

— Bu yükü öyle değil de böyle taşımalsın. Böylece hiç zorlanmazsın.

Alındaki teri silen karınca cevap verdi:

— Uzun zamandır yapıyorum ben bu işi, benden daha mı iyi bileceksin? Sen kendi işine bak, diyerek yükünü bildiği gibi sırtladı ve yoluna devam etti.

Tırtıl da kendi yoluna gitti. Bu kez yuva yapan bir örümceğe denk geldi:

— O ağı öyle değil de böyle atmalıydın. Böylece daha sağlam olur yuvan.

Örümcek ağını tutup döndü:

— Uzun zamandır yapıyorum ben bu işi, benden daha mı iyi bileceksin? Sen kendi işine bak, diyerek ağını bildiği gibi örmeye devam etti.

Tırtıl örümceğin ilgisizliğiyle yoluna devam etti. Bu kez bir cırcır böceğine rast geldi. Cırcır böceği cır cır cır şarkı söylüyordu. Tırtıl ona seslenmeden duramadı:

— Şarkıyı öyle değil de böyle söylemelisin. Böylece ortaya daha güzel bir ezgi çıkar.

Şarkısını kesen cırcır böceği tırtıla cevap verdi:

— Uzun zamandır yapıyorum ben bu işi, benden daha mı iyi bileceksin? Sen kendi işine bak, diyerek şarkısına bildiği gibi devam etti.

Tırtıl ise yoluna devam etti. Devam etti etmesine de başkalarının işine karışmaktan kendi işini unutmuştu. Bir ağaç dalına tırmanıp koza örme zamanı çoktan gelmişti. Koza örüp içine girmesi gerekiyordu. Böylelikle kelebek olup çıkacaktı kozadan. Ancak gelgelelim bizim tırtıl değil koza örmeyi daha öreceği kozanın yerini bile belirlememişti. Vakit geçmiş, hava kararmaya başlamıştı. Tırtıl geç kaldığını anlamıştı. “Ne yapalım,” dedi kendi kendine “zararın neresinden dönersem kardır.” diyerek bir ağaca tırmanmaya başladı. Yeşil yaprakların